

דַּרְשֵׁתִי קַרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת שמיני, תשפ"ו

הודה ולא בוש לומר לא שמעתי

"וישמע משה וייטב בעיניו". אומר רש"י: "הודה ולא בוש לומר לא שמעתי". זאת אומרת שהייתה הוה אמינא שמשה רבנו יכול לשקר, והיה יכול לומר "לא שמעתי", והוא באמת שמע ושכח. אני לא מבין, אלוקים משבח את משה רבנו, במה משבח אותו? שתדע, משה רבנו הוא לא שקרן. יישר כוח, איזה שבח זה? היית מוכן שיהיה לך רב שאתה מסופק אם הוא שקרן או לא? שיכול להיות שהרב הזה סתם שקרן, הוא סתם ממציא דברים. איך יכול להיות דבר כזה. והתורה משבחת את משה רבנו על זה.

רש"י בסוף הפרשה – שווה כל יציאת מצרים

סוף הפרשה (יא, מד): "כי אני ה' אלוקיכם המעלה אתכם מארץ מצרים". אומר רש"י: דבר אחר. בכל מקום נאמר "זכר ליציאת מצרים" – הוצאתי אתכם ממצרים, לא מופיעה המילה "מעלה" אתכם, אבל פה כתוב "המעלה", למה? אומר רש"י: "תנא דבי רבי ישמעאל, אלמלא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאינם מטמאים בשרצים ורמשים כשאר אומות, דיי" היה שווה כל יציאת מצרים.

פלא פלאים. לפני שבוע וחצי עשינו ליל הסדר. אמרו בשם הגר"א שיש שישים וארבע מצוות בלילה הזה. ועכשיו אתה אומר לי שכל זה מספיק בשביל שלא יאכלו ג'וקים?! בשביל זה שווה יציאת מצרים? אני לא מבין. מה אלוקים מרוויח שיצאנו ממצרים? ברוך השם, הילדים שלי לא אוכלים לא ג'וקים ולא נמלים. לא יכול להיות. לא נשמע טוב.

אם משהו היה אומר לי ככה בליל הסדר, לא הייתי עושה. מה, ליל הסדר על מה אתה עושה? בשביל לא לאכול ג'וקים? מי עושה כזה ליל הסדר? וכמה הכנות, וכמה אנשים מתכוונים, וכמה מנקים את הבית, וכמה עושים עניינים, בשביל מה – כל זה רק כתוספת על מה שהיה.

סיפור הגר צדק והרב משה שמואל שפירא

סיפר בחור ישיבה אחד: "הייתי אולי בגיל עשרים ושש, באחת הישיבות הטובות, אני מדבר עם הרב שלי בלימוד, נקשרתי איתו קצת והתחלנו קצת לדבר. ואז סיפרתי לרב שלי שאני גר צדק". שואל אותו הרב: "מתי התגירתי?" אומר לו: "לא, אני לא התגירתי, ההורים שלי התגירו ואני התגירתי איתם, הייתי אולי בגיל שש שבע".

שואל אותו הרב: "תגיד לי, שמגיעים לגיל בר מצווה, אז שואלים את הילד: תגיד לי, איפה אתה רוצה ללכת? אתה רוצה להישאר יהודי או שאתה רוצה לפרוש?" אמר לו הבחור: "את האמת, לא שאלו אותי את השאלה הזאת כשהגעתי לבר מצווה". אמר לו הרב: "אתה יודע מה? עכשיו אני אשאל אותך, תגיד לי, מה אתה מעדיף? היית מעדיף לחתוך, להישאר גוי או להמשיך להיות יהודי?"

אומר לו הבן אדם: "תשמע, אני אחשוב, מה צדדי הספק? אני אגיד לך הרב, אני רוצה להמשיך להיות יהודי. השאלה מה עדיף? עדיף קודם שאני אהיה גוי, ואז ממילא כל העבירות שעשיתי יימחקו, אין לי עבירות, עכשיו אני מתגיר, אני כתינוק שנולד 'חדש' – זה צד אחד. צד שני – אולי נמשיך להיות יהודי". הוא לא ידע מה לעשות.

הוא נסע לראש ישיבת באר יעקב, הרב משה שמואל שפירא זצ"ל. אומר לו הרב משה שמואל שפירא: "רואים שיש לך סברה של גוי, אין לך סברה של יהודי. מה חשבת? אם אתה תהיה גוי ולאחר מכן תתגיר, נכון, הלכו לך כל העבירות, אבל גם כל המצוות הלכו לך. מה חשבת. תדע לך, עם העבירות אפשר להסתדר. למה? כי עם העבירות יבוא יום זה ייגמר, גם אם לא תעשה תשובה. אבל המצוות – אלוקים נותן את השכר שלהם, וכמו שאלוקים הוא נצחי, ככה גם השכר שלו לנצח נצחים. לכן איך יתכן שיהיה לך הוה אמינא לחשוב להיות גוי ואחר כך להתגיר?"

הסיפור על השכר של שורה אחת בגמרא

היה אחד מראשי ישיבות פוניבז' שפגש את הנכד של הרב בן ציון אבא שאול. וראה אותו ככה שהוא נראה מדוכדך אמר לו: "מה, אני למה אני לא רואה את החיך על הפנים שלך?" "הרב, איזה חיך? על מה אני אחיך? אני בקושי מתפלל, בקושי לומד, בקושי עושה דברים, אני לא מבין על מה יש לי לחיך". אומר לו הרב: "תגיד, מה עשית היום? למדת היום?" אומר לו: "בטח". "מה למדת, תגיד לי מה למדת?" אמר לו: "את הסוגיא של יאוש שלא מדעת. 'איתמר יאוש שלא מדעת, אביי אמר לא הוי יאוש, ורבא אמר הוי יאוש'".

אמר לו הרב: "תשמע, אני רוצה להגיד לך משהו. אם אתה תגיע למעלה בשמיים ואתה תגיד: 'אלוקים, תשמע, על השורה הזאת אני רוצה שלא תיתן לי שכר עליה, אבל בתנאי שתמחק לי עליה חמישים שנה של עבירות' – יגידו לך שאתה

בן אדם לא נורמלי. למה? כי על חמישים שנה של עבירות יום אחד זה ייגמר, וגם תוכל לעשות על זה תשובה. אבל על השורה הזאת השכר לא נגמר לעולם".

חוני המעגל ושבעים שנה על שתי מילים

חוני המעגל הייתה לו שאלה, מה פירוש "היינו כחולמים", "מי איכא דניים שבעין שנין בחלמא", מה יש בן אדם שישן שבעים שנה? ובסוף חוני המעגל הלך, מצא איזה בן אדם שנוטע חרובים, ושאל אותו: "לעוד כמה זמן זה נותן?" אמר לו: "עוד שבעים שנה". וחוני מצא איזה מקום, שם את הראש, נרדם, התעורר, רואה את הבן אדם קוטף מהעץ. שואל אותו: "אתה הבן אדם שנטעת את העץ?" אומר לו: "אני הנכד". אמר: "סימן שישנתי שבעים שנה".

חזר הביתה, אמרו לו שהילדים של חוני המעגל נפטרו, נשאר הנכדים, לא האמינו לו שהוא חוני המעגל. הלך לבית המדרש, שמע "נהירין שמעתתין כבשני חוני המעגל", ולאחר מכן אומרת הגמרא, לא עשו לו כבוד וביקש רחמים ונפטר.

יוצא מכאן שלקחו לחוני המעגל שבעים שנה מהחיים שלו. לא שאחר כך הוא קיבל עוד שבעים שנה – לקחו לו שבעים שנה מהחיים, על מה? רק שיהיה לו פשט בשתי מילים בשיר המעלות, שבעים שנה של חיים, לא של בן אדם רגיל, אלא של אחד מגדולי ישראל, שאחרי שבעים שנה שהוא נעלם, עוד מזכירים אותו, וואי איזה גדלות יש לו. ואף על פי כן, בשביל שתי מילים שבעים שנה לקחו לו מהחיים.

המכתב מאליהו – בשביל ההרגשה של התירוץ

המכתב מאליהו שואל למה היו צריכים להרדים את חוני המעגל? היו אפשר להרדים את השכן שלו שבעים שנה, וכך יהיה לחוני תירוץ.

אומר המכתב מאליהו: אתה צודק, אבל אתה יודע שכן אדם לומד גמרא ויש לו איזה תירוץ על הגמרא, אבל איזה תירוץ שנובר על עצמו, שיש לו הרגשה טובה בתירוץ, היה שווה לאלוקים, כתב המכתב מאליהו, להרדים את חוני המעגל שבעים שנה – לא בשביל התירוץ, בשביל ההרגשה שהתירוץ יהיה יותר מתוק.

אז מה זה שורה אחת שכן אדם זוכה ללמוד תורה? איזה עוצמה אדירה יש. ולכן שמשבחים את משה רבנו. מה אתה משבח את משה רבנו? "אתה יודע, משה רבנו הוא לא שקרן". זה גדלות. כיוון שכן אדם יכול לשקר ולא שיקר, גם על זה יש שכר. עצם הדבר שכן אדם יכול לאכול ג'וקים ולא אוכל, שווה כל יציאת מצרים.

סיפור החלפת התחבושות בליל הסדר

סיפר איזה יהודי אחד: "אני צריך להחליף לאבא שלי כל שמונה שעות תחבושות של פצעי לחץ. עכשיו אני שם שעון כל שמונה שעות בכדי שאני אזכור ללכת להחליף לאבא שלי את התחבושות".

מי שיודע, בליל הסדר האחרון (תשפ"ו), בשעה שלוש, אצלנו בצפת היה רק התראות, אבל הפיצוצים היו במרזו.

בקיצור, האברך הזה סיפר: "עשיתי ליל הסדר מוקדם, סיימתי את ליל הסדר, הלכתי לישון, כי אני בשעה שלוש צריך ללכת להחליף לאבא את התחבושות. בשעה רבע לשלוש בערך התעוררתי, ואני הולך לכיוון אבא שלי, ובדרך פתאום יש אזעקה. אני אומר לעצמי: מה אני אמור עכשיו לעשות? אני אמשיך ללכת? אני אתחבא? אבא שלי צריך אותי עכשיו, לא יודע מה לעשות. אמרתי: לך, למען יאריכון ימך. למה אתה הולך? אני לא הולך עכשיו באמצע היום, אני קם בשעה שלוש בלילה בשביל אבא שלי, למען יאריכון ימך. אני הולך.

אני מגיע, אני רואה את הטיל נופל קרוב אליי. איפה הוא נפל? הטיל נפל על הגג של ישיבת גאון יעקב ברחוב נחמיה. נפל ולא התפוצץ. אבא שלי גר בניין צמוד לישיבה. באתי לאבא שלי, לא סיפרתי לו את כל מה שהיה, החלפתי לו את התחבושות, הכל. אחרי שגמרתי, אמרתי לאבא שלי: 'מה אתה אומר ככה וזה?' אמר: 'תזמין מיד, יכול להתפוצץ, יכול לגרום איזה נזק, זה פיקוח נפש'.

על הגג היה שם מיכל של אלף ליטר סולר, כיוון שבישיבה לא משתמשים בשבת בחשמל, משתמשים בגנרטור, יש שם מיכל של אלף ליטר של סולר, צמוד איפה שהטיל נפל – ולא קרה כלום. אז הוא אומר, 'למען יאריכון ימך' הרגשתי את זה בחוש. אבל תשמע, גם 'למען ייטב לך', לא רק לך, לכל השכונה פה. אתה יודע מה זה הטיל שמתפוצץ על הישיבה, אלף ליטר של סולר שנשרף, אתה יודע איזה אסון זה יכול להיות. כל זה – 'למען ייטב לך והאריכת ימים', יהיה לך טוב, זה שכן אדם עומד בניסיון".

כל ניסיון – שכר אין סופי

אז אם כל יציאת מצרים הייתה רק שלא תאכל ג'וקים, אם בן אדם יש לו איזה פיצה שהוא צריך לאכול, תגיד, מה מברכים על הפיצה, מזונות או המוציא? עדיף מזונות, אבל המוציא קשה ליטול ידיים עכשיו, ברכת המזון תוקע אותי. בטח

הטוב'. אמר לו: 'הרב, מי שחייב לשני הכרת הטוב והשני מבקש ממנו בקשה, האם השני צריך שיעשה לו את בקשתו? אמר לו: 'חייב שיעשה לו את זה'.

'אם ככה, יש לי עכשיו בקשה. תראה, הרב, יש עכשיו בלוטו חמישים מיליון שקל, אני רוצה שהרב יברך אותי שאני אזכה בלוטו חמישים מיליון'. שואל אותו הרב שטיינמן: 'למה אתה צריך חמישים מיליון, מה תעשה בכסף הזה?' 'תראה הרב, יש לי שמונה בנות בבית, לחתן אותן צריך כסף, מה חשבת הרב, הדירה שלי קטנה מאוד, אם יתחתנו, יבואו החתנים והכלות, איפה אני אכניס אותם? צריך לקנות דירה ענקית, אני צריך כסף'.

אומר לו הרב שטיינמן: 'אני עכשיו מברך אותך, יהי רצון שתזכה בלוטו, לא רק זה, אני כל יום בתפילה, שחרית מנחה וערבית, מתפלל עליך שתזכה בלוטו עד שתזכה בלוטו'.

אמר ר' יצחק, אני רצינית לרוץ לאשתי להגיד לה: גמרנו, תחפשי עכשיו במודעות איפה יש דירה לקנות, איזה טירה, גמרנו, זהו, אנחנו מסודרים. אני בא לצאת, קורא לי הרב שטיינמן: 'רבי יצחק, בוא, בוא שנייה, עכשיו, מותר לי, אני לשאול אותך כמה שאלות?' אומר לו: 'כן'. אומר לו: 'שאלה ראשונה רצינית לשאול אותך. תגיד לי, היה פה איזה בן אדם לפני שבועיים שהוא סיפר שהבן שלו התדרדר ונשר, והבן שלו עושה לו צרות, עושה לו מוות. תגיד לי, בירכנו אותך, ומה יצא מזה?' אומר לו ר' יצחק: 'אותם אני מכיר, הם קרובים אליי, איזה צרות הוא עושה לו אל תשאל, הרב, איזה ביזיונות, אתה יודע הילד הזה, מה שאף אחד לא יכול לעשות הוא עשה'.

אומר לו הרב שטיינמן: 'עוד שאלה אחת יש לי. תגיד, היה כאן איזה זוג שהם רצו להתגרש, משפחה גדולה, היה צער גדול, איפה ילכו הילדים עכשיו, מה יהיה, ודיברנו על שלום בית סידרנו, תגיד לי מה יצא מזה?' אומר לו: 'הרב, אל תשאל מה זה מה יצא, עוד יותר צרות. כל יום אני עובר שם בשכונה, רק צרחות, צעקות מפה, צעקות משם, הילדים כולם צועקים, אל תשאל'.

אמר לו הרב שטיינמן: 'עוד שאלה אחת יש לי. תגיד לי, היה איזה בן אדם שבא לפה שהוא רצה לעשות תוספת בנייה, וכל השכנים התלבשו עליו, תבעו אותו לבית דין, ולבית משפט, עשו לו צו עיכוב, צו יציאה, מה עשו לו, תגיד מה יצא מזה?' 'מסכן הרב, אל תשאל, הבן אדם לקח משכנתא כדי לעשות תוספת בנייה, בסוף עצרו לו את הכל, יש לו משכנתא גם על הדירה שלו, גם משכנתא על התוספת, הוא נכנס לחובות, לבלאגן, אל תשאל הרב, הוא לא יודע מאיפה לצאת לאיפה להיכנס'.

בסוף אומר לו הרב שטיינמן: 'תשמע, רבי יצחק, כל אחד יש לו בחיים שלו את המרור שלו. אתה רק בוחר את המרור. אם אתה רוצה שיהיה לך כסף, המרור יגיע ממקום אחר. אתה מחפש להסתדר, לסמוך על השם, אז המרור יהיה ממקור אחר. אבל אין דבר כזה שבן אדם אין לו מרור, אין כזה בן אדם'. אמר לו: 'הרב, תפסיק להתפלל עליי, לא רוצה את הלוטו, לא רוצה שום לוטו, תשאיר אותי ככה'.

בסוף ר' יצחק אומר: 'חיתנתי את כל הבנות שלי, ברוך השם, בלי שום חובות, בלי משכנתא, בלי כלום, בלי לוטו, בלי שום דבר'.

ניסיונות יש לכולם. תפתור את הניסיון הזה, יבוא ניסיון ממקום אחר. תמיד יש ניסיונות, תמיד יש קשיים. החוכמה לדעת שמה שאלוקים נתן לך זה שלך, בזה אתה תהיה הבן אדם המוצלח, כי לכן נבחרת.

סיום - שמירת העיניים בדור שלנו

אנחנו ברוך השם יוצאים עכשיו לזמן קיץ, עד אחרי סוכות. אני אומר לכם, זכינו בדור שלנו מה ששום דור בעולם לא יכול לזכות. מה שהבן איש חי שמר את העיניים שלו במשך כל החיים שלו, אנחנו יכולים לעשות את זה ביום אחד. היום, רק אל תצא מהבית, זה זכויות שאי אפשר לתאר אותם.

פעם היית צריך להפוך את העולם כדי לזכות לזכויות, היום רק אל תצא מהבית, איזה זכויות נוראיות. כמה בן אדם יקח את הנושא של שמירת העיניים כקרבן קפיצה לחיים שלו, זה זכויות שבן אדם יכול לזכות בדור שלנו, מה ששום דור בעולם לא זכה. ביום אחד של שמירת העיניים.

בשם האבודרהם כתוב שעכשיו זמן קיץ מגיע החום מתגברים היצרים. לכן כל בן אדם ידע, יש ניסיונות, יש קשיים, לכל בן אדם, תתגבר. תדע לך שאם רק על לא לאכול ג'וקים שווה כל יציאת מצרים, אם בן אדם מתגבר לשמור את העיניים שלו, מתגבר לשמור את הפה שלו, איזה זכויות אדירות אלו.

שורה אחת בגמרא זה יותר מאשר חמישים שנה של עבירות. איזה זכויות שבן אדם יכול רק לאסוף בדור שלנו. לכן כל אחד יראה עוד פעם לעשות חיזוק על גבי חיזוק, לדעת שכל מה שאתה עושה מאוד יקר בעיני השם, אין שיעור ואין תיאור.

והשם יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.

עכשיו השכר פי כמה וכמה מכל יציאת מצרים. כי אם רק לא לאכול ג'וקים תראה איזה שכר מקבלים, אם בן אדם מתמודד עם כל מיני בעיות בחיים שלו, יש לו כל מיני ניסיונות וקשיים ומתמודד, אתה לא יודע את השכר הגדול, אין תיאור על השכר הגדול שבן אדם מקבל על זה שהוא יודע להתמודד.

סיפור שתי האחיות והירושה

סיפרה איזה אישה אחת: "אנחנו במשפחה, סך הכל שתי בנות והורים. ביום אחד אבא פשוט עזב את הבית והלך לחוץ לארץ, התחתן שם עם איזו השם ירחם. שתי האחיות לקחו את זה לשני צדדים. אחותי הבכורה הגדולה נשברה מזה לגמרי, הלכה והדרדרה, פרקה עול לגמרי, נעלמה. ואני, לקחתי את זה לצד השני, והתחזקתי מאוד מאוד. הגיע גיל השידוכים, וברוך השם השתדלתי עם איזה אברך, לומד בישיבת מיר. עברו שנים.

יום אחד אחותי הגדולה מקבלת טלפון מאבא. אבא אומר לה שהוא לא מרגיש טוב, והוא צריך לעבור איזה ניתוח עוד איזה חודש, והרופאים אומרים לו חמישים-חמישים, חמישים יקום, חמישים לא יקום. הוא מבקש אם היא יכולה לבוא בזמן הניתוח להיות איתו ביחד. היא אומרת לו: 'אבא, כשאנחנו היינו לבד והתמודדנו, אתה כיפת בחוץ לארץ, הסתובבת, תמשיך להסתובב שמה. עכשיו פתאום שנתקעת, אתה נזכר בנו'.

טוב, הוא ראה שלא הולך, התקשר לבת השנייה. הבת השנייה אמרה לו: 'אבא, אני אשאל רב, מה שהרב יגיד נעשה'. היא סיפרה לבעלה את כל הסיפור, כל מה שאבא אמר. הוא הלך לשאול את הרב אשר אריאלי: 'מה הרב אומר?' הוא אמר: 'אבא זה אבא, נוסעים'.

אבא שלה עשיר, שלח לה כרטיס טיסה, והיא נסעה לחוץ לארץ, והייתה עם אבא. היא הראתה לו תמונות של המשפחה, את כל הנכדים שיש לו. הוא התחיל לבכות. אומר: 'מה עשיתי בחיים שלי? וואי, מה עשיתי, סתם הרסתי את החיים. כל כך משפחה טובה יש לי, והרסתי את הכל'.

יום לפני הניתוח היא אומרת לו: 'תשמע, אבא, אני, כל המטרה שבאתי לפה, אמר לי הרב אשר אריאלי, כל המטרה זה רק שתזכה להיקבר בקבר ישראל, זאת המטרה. אין לי שום מטרה אחרת. לכן אבא, תראה, אני לא יודעת איזה יהודי ירצה להיקבר לידך, אני מבקשת ממך אבא, בוא נעשה תשובה. שלפחות תהיה בגדר בעל תשובה'. אמר לה: 'נעשה תשובה'. הביאה לו מחזור של יום כיפורים, וביחד התחילו לקרוא את הווידיאו של רבנו ניסים. ושניהם, גם הבת, גם האבא בוכים. ואומרת לו: 'אבא, אתה עכשיו חדש, חדש'.

הוא כל כך התרגש, הוא אומר: 'את במיוחד באת לפה רק בשביל שאני אזכה לקבר ישראל? זה מה שיש לך בחיים? תשמעי, את המפעלים כל מה שיש לי זה הולך לגויה, אבל בחשבון במזומן יש לי עשרה מיליון דולר. אני רוצה להעביר לך את זה ירושה. אבל בשבילך ולא בשביל אחותך, כי אחותך התנהגה אליי לא בצורה טובה'.

האבא הביא שני עורכי דין, כתב את הירושה, החתים הכל, ולמחרת אבא נכנס לחדר הניתוח, ואבא לא התעורר, לא יצא משם. הבת דאגה לו, והעלו אותו לארץ, קברו אותו בקבר ישראל. לאחר מכן התקשרה לאחותה הבכורה הגדולה, היא אומרת לה: 'תשמעי, יש לנו אבא אחד, בואי תשבי שבעה יחד איתי'. באמת אחותה הגיעה. בסוף השבעה היא אומרת לה: 'תשמעי, אני רוצה להגיד לך, אבא נתן לי ירושה עשרה מיליון דולר. תשמעי, זאת ירושה של אבא, אני רוצה לתת לך חצי מהירושה, חמישה מיליון דולר'.

היא התחילה לבכות. היא אומרת: 'אני לא מאמינה, אני חיה בחוץ. שם כל מי שיכול לאכול את השני זה נקרא בן אדם המוצלח. פה יש לך ביד חמישה מיליון דולר שלך, ואת נותנת לי את זה? רק אנשים כמוך יכולים להגיע לכאלה מדרגות. תביאי לי כיסוי ראש, אני רוצה להתחזק, אני רוצה לחזור בתשובה, אני רוצה שבעלי יחזור בתשובה שלמה, אני רוצה להיות כמוכם, אני רוצה להיות לא פחות. כי אני לא מאמינה שיש אנשים שיכולים להגיע לכאלה מדרגות, רק מי שלומד תורה'.

סיפור הרב יצחק לווינשטיין והרב שטיינמן

סיפר הרב יצחק לווינשטיין זצ"ל (היה איש סודו ואמונו של הרב שטיינמן זצ"ל שנים ארוכות*)]. הוא סיפר ככה: "יום אחד היה עת רצון, ראיתי שהרב שטיינמן שמה, אמרתי: עכשיו זה הזמן לבקש בקשות. הרב, יש לי שלוש שאלות, ולאחר השלוש שאלות האלו יש לי בקשה". אמר לו הרב: "תשאל".

"אמרתי לו: 'הרב, האם כל מה שאני דואג לרב, וכל מה שאני עושה לרב, הרב נהנה מזה או לא נהנה מזה?' אמר: 'בטח, אני מאוד נהנה, אתה עושה את זה במסירות נפש'. 'הרב, אם אתה נהנה ואני באמת עושה את זה בצורה טובה, אתה חייב לי הכרת הטוב או לא חייב הכרת הטוב?' אמר לו: 'בטח, אני חייב לך הכרת

* לאחר פטירתו יצא לאור ספר "הפנקס" שהוא קטעים מתוך יומנו האישי של הרב יצחק לווינשטיין בו מביא דברים ששמע בקודש פנימה מהגרא"ל שטיינמן זצ"ל.